

PROLOG

Bolest. Nekonečná bolest. V jasně modrých očích se mihlo zděšení, možná se v nich i na chvíli objevilo poznání...ale příliš pozdě...

Ostnatý kotouč, který byl obklopený zlatavou září, se mihl vzduchem a ve zlomku vteřiny usekl hlavu kreatuře, co kdysi byla jednou z nejlepších vědátovek Evropy. Její bezhlavé tělo se zhroutilo na kovovou podlahu a zůstalo tam tiše ležet. Kotouč, jenž byl nazývaný chirugai, se vrátil ke svému majiteli. Ostny se při dotyku jeho ruky automaticky zasunuly, jako kdyby věděly, že jejich účel je zatím splněn.

Muž, který stál uprostřed rozlehlé arény, se zasténáním padl na kolena, svalnatou rukou si tiskl poraněnou hrud'. Jeho dlaň byla pokryta krví, která začala pomalu odkapávat na zem a vytvářet karmínově rudou kaluž. Okolí se začalo rozmlžovat. *Tak takhle vypadá umírání...*

Zakašlal a mírně se pousmál, jako by si náhle vzpomněl na něco vtipného.

"No super. Ty šťastlivče, každý den, co trávíš v přítomnosti Lary Croft je ničím nerušený a příjemný...možná bys měl sepsat své zkušenosti. Bod číslo jedna: Nikdy, ale opravdu NIKDY nezvi Boaz na šálek čaje..." pomyslel si s úšklebkem jen chvíli předtím, než se okolní svět propadl do tmy a on omdlel.

Kruhová místnost tonula v tichu. Poslední věc, kterou vnímal, byl vzdálený výkřik.

"Laro..."